

TARBÍČEK DLOUHOUCHÝ

Euchoreutes naso

Pouště a vyprahlé travnaté pláně nabízí jen málo potravy, ale tarbíček dlouhouchý si je podmanil tím, že se doslova každý jeho krok počítá.

Tarbíci skáčou směrem vpřed tak, že vymrští svoje lehké tělo za pomoci dlouhých a srostlých kostí zadních nohou. Jsou skoro jako maličcí klokani a poskakují sem a tam a hledají svou kořist: hmyz, který zachytí pomocí obrovských uší a dobrého zraku.

V tak nehostinném prostředí, jakým je poušť Gobi, se každé uzpůsobení napomáhající šetření energie počítá. Jedním z nich je i to, že kostra tarbíčků dlouhouchých je extrémně lehká. Stejně jako u raketoplánů, které se připravují k vzletu, byl i u nich

započítán každý gram hmotnosti. Ačkoliv je jejich tělo velké asi jako slepičí vejce, váží přibližně polovinu. Nespolehají na svaly, které se řadí k těžkým tkáním, ale na zvláštní šlachy, s jejichž pomocí se pohybují. Elastické šlachy absorbují energii z obou nohou – při každém pohybu ji pohltní, zpracují a znovu využijí pro další odraz. Vlastně se tedy dá říci, že každý dopad tarbíčka opět vymrští do dalšího skoku.

Tarbíček dlouhouchý se živí hmyzem a pavouky a z jeho lebky jsou rozhodně nejdůležitější uši. Mají zvětšenou dutinu středního ucha, což jim pomáhá zaslechnout jakékoli známky kořisti v chladné pouštní noci. Ze všech zvířat na Zemi mají v poměru s tělem ty nejdelší uši.

Některé druhy tarbíků umí jedním skokem překonat skoro 2 metry.

Podobně jako u gepardů slouží i u tarbíků dlouhý ocas jako protiváha při běhu.

Jeho ocas je dlouhý: skoro dvakrát delší než tělo. Podobně jako auta s řízením všech čtyř kol používají tarbíci svůj dlouhý ocas jako protiváhu pro úsporu energie: můžou tak rychle měnit směr a přitom nezpomalovat velmi rychlé skoky. Díky tomu snadno uhýbají útokům predátorů včetně svého smrtelného nepřitele: sýčka obecného.

K zvětšené dutině středního ucha mají tarbíci také velké oční důlky, takže snadno zahlédnou kořist i predátory.